

— Не; ако азъ бѣхъ се отдалъ само на това; ако бѣхъ забравилъ, че имамъ имене, бихъ се съгласилъ съ тебе; но тъй, като азъ го върша, то е едно бавно, но сигурно развитие на нѣщата. Всѣкога и всѣкжде, кога върша своята работа, азъ не забравямъ и дълга си къмъ околнитѣ. И тамъ гдето нашитѣ нужди и интереси се срѣщатъ, азъ не забравямъ да използвамъ случая. На нивата, на хармана, въ кръчмата, на пазаря, отдаде ли се случай, ще кажа своята дума; ще дамъ моя примеръ безъ шумъ, безъ користь, и забелязаль съмъ, всѣка дума пада като семе на добра почва; бавно кълни и дава плодъ.

— Азъ искамъ да ме запознаешъ съ учителя и свещеника.

— Защо не. — Това ще ги възрадва.

— Да, тия хора. . . Такива хора трѣбать на България. Защото това, което става въ столицата може да ни отдалечи отъ онова, което ние като държава трѣба да сме. Отъ изгонването на княза до сега азъ виждамъ, че ние живѣеме само за едно: по какъвъ да е начинъ да забогатѣемъ, а за общото не мислимъ, Това се отнася и за самия мене. Азъ самъ не се харесвамъ. Но като гледамъ всички около си какъ сж зяпнали за богатства, увличамъ се и не виждамъ онова, което съмъ длъженъ на този народъ.

— А то е за това, — пресѣче го Габара, — защото тамъ не ти остава време да помислишъ върху него.

— Правъ си. Ето тамъ никога не ми е останало време да седна и така да помисля. Защото цѣль день залисия по сдѣлки; вечеръ за отдихъ ще ида било въ бирария, било на музика или кой знае кжде — и тамъ пакъ ще те начоколятъ такива, които само съ грижата за утрешния день живѣятъ. И ще се залисашъ въ такива въпроси, че и на умъ нѣма да ти мине онова, за което си говоримъ сега съ тебе. . .